

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Věrou Novákovou
sídlem Vrchlického 802/46, 460 14 Liberec

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2021, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 18. 8. 2021, č. j. X, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, k rukám advokátky Mgr. Věry Novákové, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Most, Odboru správních činností, Oddělení správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 6. 2021, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 5. 9. 2020 v čase kolem 11:50 hodin v prostoru lomu Vršany neuposlechl výzvu Policie ČR „Jménem zákona opusťte důlní prostor“, tedy úmyslně neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci. Za toto jednání mu byla podle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 5 odst. 3 písm. b) zákona o některých přestupcích uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Správní orgán I. stupně nejprve uznal žalobce vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku příkazem ze dne 11. 11. 2020. Žalobce proti příkazu podal odpor, kterým byl příkaz zrušen.
3. Dne 3. 5. 2021 byl žalobce předvolán k ústnímu jednání nařízenému 31. 5. 2021 v 9:00 hodin. K ústnímu jednání byl jako svědek předvolán ppor. X jako jeden z policistů, který se měl podle Sdělení informací v souvislosti se zákrokem v dolu Vršany Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje ze dne 26. 4. 2021 na zákroku podílet a měl vydat výzvu v čase kolem 12:15 hodin. Dne 28. 5. 2021 byla správnímu orgánu I. stupně doručena plná moc udělená zmocněnci V. K.
4. Dne 31. 5. 2021 proběhlo ústní jednání. Správní orgán I. stupně do protokolu poznamenal přijetí telefonického sdělení zmocněnce žalobce, že se na jednání nedostaví, ale dostaví se až dne 2. 6. 2021 v 9:00 hodin, neboť zastupuje v podobné věci více osob. Toto vyjádření správní orgán I. stupně nepovažoval za řádnou omluvu a jednal v nepřítomnosti žalobce i jeho zmocněnce.
Na jednání byl vyslechnut svědek ppor. x, kterému byly rovněž přehrány videozáznamy ze zásahu. Svědek mimo jiné vypověděl, že se účastnil zajišťování skupiny přibližně čtyřiceti osob, která byla zachycena na videozáznamu označeném jako BOXER 200. Dle jeho výpovědi byla této skupince dána výzva k opuštění důlního prostoru, kterou však aktivisté neuposlechli. Svědek potvrdil, že zajišťování další skupiny osob, které se nacházely v prostoru lomu u těžebního stroje, bylo zdokumentováno na záznamu označeném jako BOXER 100, kdy i tyto osoby neuposlechly výzev policie. Rovněž vypověděl, že ze záznamu BOXER 400 je patrné, že situace při zákroku na jiném místě vůči jiné skupině aktivistů byla obdobná, osoby byly již zajištěny, na opakované výzvy policistů, aby je uposlechly a následovaly je do eskortních vozidel, nereagovaly.
5. Zmocněnec žalobce se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil dne 2. 6. 2021. Seznámil se s podklady pro vydání rozhodnutí, nové důkazy nenavrl a požádal o lhůtu deseti dnů k písemnému vyjádření. To doručil správnímu orgánu I. stupně dne 11. 6. 2021. Uvedl v něm, že spisový materiál neumožňuje určit, že byl přestupek spáchán a že jej měl spáchat žalobce. Dále obsáhle argumentoval nedostatkem materiální stránky přestupku a žádal, aby bylo řízení zastaveno.

6. Rozhodnutím ze dne 14. 6. 2021 správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze shora označeného přestupku. Správní orgán I. stupně vycházel zejména z úředního záznamu o omezení osoby na osobní svobodě, úředního záznamu o zajištění osoby, videozáznamu ze zásahu a výpovědi zasahujícího policisty. Uvedl, že byl žalobce dostatečně ztotožněn porovnáním fotografií pořízených policií po zajištění žalobce a fotografie získané z evidence obyvatel. Shromážděné důkazy hodnotil tak, že bylo spáchání přestupku dostatečně prokázáno.
7. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 2. 7. 2021 odvolání. Namítal zejména nesprávný procesní postup správního orgánu I. stupně. Tvrdil, že ze strany zmocněnce žalobce se nejednalo o omluvu z jednání či konstatování budoucí absence, ale návrh na koncentraci jednání ve věci jím zastoupených obviněných na středu 2. 6. 2021, přičemž tento návrh byl akceptován. Žalobce dále namítal, že v řízení nebyly k dispozici dostatečné důkazy pro identifikaci zajištěné osoby, odkázal na sdělení Policie Ústeckého Kraje ze dne 1. 6. 2021, které přiložil. Dle žalobce rovněž nebylo zjištěno, zda mohla zajištěná osoba slyšet výzvu policie a že výzvy neuposlechl. Závěrem tvrdil, že se správní orgán I. stupně nevypořádal s námitkou krajní nouze a absence materiální stránky přestupku. V doplnění odvolání ze dne 6. 8. 2021 žalobce namítal, že mělo být obligatorně vedeno společné řízení ve věci osob, které zastupoval společný zmocněnec.
8. Napadeným rozhodnutím ze dne 18. 8. 2021 žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Uvedl, že žalobce byl telefonicky kontaktován na čísle, které sdělil policejnímu orgánu jeho otec. Ztotožnění rovněž proběhlo na základě porovnání fotografií pořízených při zásahu a fotografie obsažené v centrálním registru obyvatel. Za situace, kdy žalobce odmítl prokázat svoji totožnost, shledal žalovaný takové ztotožnění za dostatečné. Žalovaný dále konstatoval, že policie výzvu přednesla dostatečně srozumitelně za použití amplionu. Svou argumentaci podpořil konstatováním, že pokud někdo vnikne do zakázaného těžebního prostoru, do kterého se následně dostaví několik pořádkových jednotek, lze jednoduchou úvahou dospět k závěru, že tyto osoby budou vyzvány k jeho opuštění. Žalovaný nesouhlasil s žalobcem, že by žádal o spojení řízení. Uvedl, že by účastníci řízení měli komunikovat především písemným nebo jiným doložitelným způsobem. Rovněž poukazoval na skutečnost, že si žalobce nezajistil zastoupení zmocněncem s dostatečným předstihem. Společné řízení správní orgán I. stupně nevedl, jelikož ve věci každého obviněného nejprve vydal příkaz. Závěrem žalovaný odmítl námitku týkající se absence materiální stránky přestupku.

II. Žaloba

9. Žalobce v žalobě namítal, že nebylo řádně provedeno jeho ztotožnění. Za ztotožnění nelze považovat pokus dožádaného útvaru Policie ČR o předvolání žalobce k podání vysvětlení. Žalobce nepovažoval za dostatečné ani ztotožnění na základě pořízených fotografií. Totožnost osoby, která měla skutek spáchat, měla být dle jeho názoru doložená buďto úředně nebo jiným průkazným způsobem za pomoci biometrických údajů. Postup policie, správního orgánu a žalovaného proto označil za nepřezkoumatelný. Závěrem žalobce odkázal na vyjádření Policie ČR ze dne 1. 6. 2021, dle něhož není metoda porovnávání fotografií průkazná. Rovněž uvedl, že s touto námitkou, přednesenou již v odvolání, se žalovaný nevypořádal.

10. Podle názoru žalobce nebylo prokázáno, že se skutek stal, nebo že jej spáchal žalobce. Z výslechu svědka ppor. X je zřejmé, že aktivisté se v důlním prostoru pohybovali různě a přesouvali se po skupinkách. Z provedeného dokazování nelze mít za prokázané, že by na něm byla zachycena zajištěná osoba označená č. 24, nelze dovodit, že předmětná výzva byla učiněna tak, aby ji slyšeli všichni aktivisté, kteří byli později zajištěni. Jelikož nebyl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností, měly správní orgány postupovat podle zásady *in dubio pro reo*.
11. V dalším žalobním bodu žalobce brojil proti neprojednání přestupku ve společném řízení s dalšími osobami, které byly obviněny z obdobného jednání. Tvrdil, že společné řízení mělo být vedeno obligatorně na základě § 88 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Vést společné řízení měl správní orgán tím spíše, že část obviněných byla zastoupena týmž zmocněncem. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán provedl ústní jednání v nepřítomnosti jeho i jeho zmocněnce. Zmocněnec žalobce se přitom účasti na ústním jednání nevzdal. Měl na základě telefonické komunikace za to, že proběhne spojení řízení, alespoň v podobě výslechu svědka pro více řízení najednou. Argumentoval tím, že je přípustné učinit podání i v ústní formě. Jelikož však obsah úkonu správní orgán nepoznamenal do spisu, je jeho postup nepřezkoumatelný.
12. Závěrem žalobce namítal absenci materiální stránky přestupku. Z uvedených důvodů navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal mu proti žalovanému náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce byl dostatečně ztotožněn, na akci Klimakemp 2020 byl zajištěn jako osoba č. 24. Kdyby se této akce nezúčastnil, nemohl by být tímto způsobem zajištěn. V místě bydliště byl za účelem ztotožnění kontaktován otec žalobce, který policii sdělil informace o svém synovi. Žalobce byl též telefonicky kontaktován, odmítl se však k průběhu akce vyjádřit. Žalobce byl dále ztotožněn na základě fotografie z centrálního registru obyvatel, která se shodovala s fotografií pořízenou policií po zásahu.
14. Účast žalobce na akci Klimakemp 2020 měl žalovaný prokázanou tím, že byl na místě zajištěn a omezen na osobní svobodě, což dovozoval z úředního záznamu ze dne 5. 9. 2020. K otázce, zda mohl žalobce výzvu slyšet, žalovaný uvedl, že se žalobce účastnil obdobné akce již v minulost, kdy úřední výzvy taktéž neuposlechl. Měl rovněž předpokládat, že pokud vnikne do zakázaného těžebního prostoru, kam se následně vydá několik policejních jednotek, bude vyzván k opuštění tohoto prostoru. Výzva byla dána prostřednictvím megafonu více policisty k různým skupinám aktivistů. Pokud žalobce viděl policejní jednotky, měl se ve vlastním zájmu zajímat o to, co policie megafony sděluje. Tím, že byl žalobce zajištěn na místě je zřejmé, že výzvy neuposlechl.
15. K námitce nevedení společného řízení žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně nejprve vydal ve věci příkaz. Za této situace již nemohl využít institutu společného řízení ve smyslu § 88 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ve zbytku odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
16. Dle žalovaného byla rovněž naplněna formální i materiální stránka přestupku. Navrhl proto, aby soud podanou žalobu zamítl, náhradu nákladů nepožadoval.

IV. Posouzení věci soudem

17. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. V prvé řadě se soud zabýval námitkou nesprávného procesního postupu správního orgánu I. stupně. Žalobce v žalobě i v odvolání tvrdil, že telefonický hovor nebyl omluvou z jednání, ale žádostí o „koncentraci řízení, alespoň v podobě výsledku svědka pro více řízení najednou“, tedy v podstatě žádostí o spojení řízení týkajících se těch obviněných, které zastupoval. Správnímu orgánu I. stupně vytýkal, že o tomto hovoru neučinil do spisu úřední záznam.
19. Soud musí žalobci přisvědčit, že o obsahu a přesném času telefonické komunikace měl správní orgán I. stupně vyhotovit úřední záznam do spisu, jak je to v souladu se zásadou dobré správy obvyklé. Podle soudu však byl obsah telefonátu dostatečně zachycen v protokolu z ústního jednání ze dne 31. 5. 2021, do kterého správní orgán I. stupně uvedl, že zmocněnec žalobce *„správní orgán kontaktoval telefonicky s tím, že se na jednání nedostaví, ale dostaví se až dne 2. 6. 2021 v 9:00 hodin, neboť zastupuje u zdejšího úřadu v obdobné věci více osob.“* Správní orgán I. stupně telefonickou komunikaci se zmocněncem žalobce rovněž popsal při postoupení odvolání žalovanému, kdy uvedl, že *„správní orgán kontaktoval zmocněnce obviněného, že se nedostaví na jednání 31. 5. 2021, ale na 2. 6. 2021, neboť zastupuje u zdejšího úřadu v obdobné věci více osob. Bylo domluveno, že ten den bude seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, s čímž souhlasil.“*
20. Právě popsanému obsahu telefonické komunikace plně koresponduje jednání zmocněnce žalobce a rovněž postup správního orgánu I. stupně v přestupkovém řízení. Zmocněnec žalobce se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil ve středu 2. 6. 2021 a pouze nahlížel do spisu a seznámil se s podklady shromážděnými pro rozhodnutí, aniž se současně domáhal provedení ústního jednání a výsledku svědka v této věci, případně v rámci společného řízení, a aniž brojil proti tomu, že ústní jednání včetně výsledku svědka proběhlo již dne 31. 5. 2021 v jeho a žalobcově nepřítomnosti. Zmocněnec žalobce tyto skutečnosti ostatně nenamítal ani v písemném vyjádření, na jehož zpracování si vyžádal desetidenní lhůtu. Tvzení žalobce, že jeho požadavek na „koncentraci“ řízení v podobě společného jednání a výsledku svědka byl akceptován, postup správního orgánu I. stupně neodpovídá. Pokud by správní orgán I. stupně požadavku zmocněnce vyhověl, jak žalobce tvrdí, nepochybně by odročil ústní jednání a svědecký výslech na jediný společný termín.
21. Soud připouští, že omluvu z ústního projednání přestupku může obviněný učinit i jinou formou, než která je vyhrazena pro podání podle § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Lze tak učinit prostřednictvím telefonického hovoru nebo e-mailu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2020, č. j. 8 As 194/2018-58). Nelze ovšem dovozovat, že by bylo možné podat svým obsahem návrh na spojení řízení ve smyslu § 140 odst. 1 správního řádu rovněž pouze prostřednictvím telefonického hovoru. Takový návrh by bylo nutné učinit některou z forem předvídaných v § 37 odst. 4 správního řádu. Rovněž bylo vhodné, aby byl takto podstatný návrh týkající se vedení

řízení učiněn s dostatečným předstihem, jak přílehavě uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí.

22. Správní orgán I. stupně podle přesvědčení soudu vyhodnotil správně telefonát žalobcova zmocněnce jako nedůvodnou omluvu z ústního jednání konaného dne 31. 5. 2021. Z výše označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že omluva sice může být učiněna telefonicky, musí však splňovat další požadavky. Podmínky náležité omluvy shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, následovně: *„Aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“* Pokud měl být telefonát žalobcova zmocněnce omluvou, nejednalo se o omluvu řádnou a včasnou, v tomto směru se soud ztotožnil se závěry žalovaného. Soud tedy uzavírá, že procesním postupem správního orgánu I. stupně nebylo do práv žalobce nikterak zasazeno.
23. Související námitce nevedení společného řízení soud rovněž nepřisvědčil. Pokud se podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky podezřelý dopustil více přestupků, k jejichž projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení. Podle odst. 2 téhož ustanovení se ve společném řízení projednají rovněž přestupky více podezřelých, jestliže spolu souvisejí a je k jejich projednání příslušný též správní orgán.
24. Nevedení společného řízení však samo o sobě nemůže zakládat vadu, která by měla za následek nezákonnost celého rozhodnutí. Nezákonné by bylo takové rozhodnutí, které by vedení přestupkového řízení pouze se žalobcem jako jediným obviněným zkrátilo žalobce na jeho právech (k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, 1 As 255/2017-27, či ze dne 19. 12. 2018, 1 As 278/2018-87). Jak bylo konstatováno výše, žalobcova práva nevedením společného řízení zkrácena tvrzeným způsobem nebyla. Zdejší soud rozumí strategii správního orgánu I. stupně vydat v každé věci zajištěného účastníka akce Klimakemp 2020 zvlášť nejprve příkaz. Toto postup byl jistě veden snahou vyřešit alespoň některé z mnoha přestupkových věcí vedených ve spojitosti se zmíněnou akcí mimo standartní přestupkové řízení a bylo rovněž v souladu se zásadou procesní ekonomie. Nelze ani tvrdit, že správní orgán I. stupně měl vést společné řízení, protože část obviněných byla zastoupena týmě zmocněncem. Jak je soudu známo z úřední činnosti (např. sp. zn. 60 A 22/2021), část obviněných sice byla zastoupena stejným zmocněncem, ovšem řádné zastoupení bylo správnímu orgánu I. stupně oznamováno postupně v průběhu řízení, v některých případech až po provedení ústního jednání ve věci. Tedy ani tato námitka není případná.
25. Námitce nedostatečného ztotožnění žalobce zdejší soud rovněž nepřisvědčil. Ze spisového materiálu vyplývá, že se aktivisté na akci Klimakemp 2020 předem připravili. Oblékli se do bílých hábitů, měly nasazené roušky, brýle a pomalované obličej. Jak vypověděl svědek ppor. X, někteří si zalepili prsty vteřinovým lepidlem, aby znemožnili odebrání otisků prstů. Nekomunikovali, po zajištění odmítli sdělit jakékoli osobní údaje, jak vyplývá ze

svědecké výpovědi i úředního záznamu o omezení svobody na osobní svobodě a o provedených úkonech. Za této situace měl správní orgán I. stupně značně ztíženou identifikaci jednotlivých zajištěných aktivistů.

26. V projednávané věci byl žalobce ztotožněn na základě porovnání fotografií pořízených po policejním zásahu a provedeném zajištění s fotografiemi v centrálním registru obyvatel. S žalobcem lze souhlasit do té míry, že ztotožnění osoby pouze na základě fotografií není natolik průkazné jako její identifikace prostřednictvím otisků prstů či DNA a že takové ztotožnění není nezpochybnitelné a nevyvratitelné, jak žalobce namítal s poukazem na vyjádření Policie ČR ze dne 1. 6. 2021. V daném případě našla policie shodu fotografií osoby označené č. 24 pořízených po jejím zajištění s fotografií žalobce v centrálním registru obyvatel. Žalobce v přestupkovém řízení ani v žalobě netvrdil, že by se na těchto fotografiích nejednalo o jeho osobu, pouze obecně namítal, že ztotožnění na základě porovnání fotografií není dostatečné. V průběhu přestupkového řízení o identifikaci osoby č. 24 jako žalobce pochyby nevyvstaly, nebyly předloženy žádné důkazy ztotožnění vyvracející. Soud proto souhlasí s názorem žalovaného, že za dané situace je z porovnání fotografií zřejmé, že se žalobce akce Klimakemp 2020 účastnil a v souvislosti s touto akcí byl zajištěn jako osoba č. 24. Soud ovšem považuje za nutné některé závěry žalovaného korigovat. Žalovaný nemá pravdu, pokud dovodil, že žalobce byl ztotožněn několika způsoby. Za ztotožnění žalobce jako osoby č. 24 v skutku nelze považovat pokus dožádaného útvaru policie o jeho předvolání k podání vysvětlení. Rovněž dotaz adresovaný otci žalobce, který pouze sdělil žalobcovy kontaktní údaje, nikterak k identifikaci osoby č. 24 jako žalobce nepřispěl. Pokud žalovaný výslovně nereagoval na žalobcův odkaz na vyjádření Policie ČR ze dne 1. 6. 2021, nečiní to jeho rozhodnutí v této části vadným, neboť žalovaný základní odvolací námitku žalobce vypořádal a proti jeho výhradám postavil svou vlastní argumentaci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78).
27. Soud však shledal důvodnou námitku, že nebylo prokázáno, že žalobce skutečně neuposlechl ve výroku rozhodnutí specifikovanou výzvu „Jménem zákona opusťte důlní prostor“. Je třeba zdůraznit, že mezi neoprávněné vniknutí do důlního prostoru, které v žalobcově případě skončilo jeho zajištěním, a neuposlechnutí dané výzvy nelze klást rovnítko. Ze správního spisu vyplývá, že se akce účastnilo několik desítek osob. Ty se nacházely v různých částech lomu po skupinkách, ale i jednotlivě. Soud má za prokázané, že skupině osob zachycené na kamerovém záznamu označeném jako BOXER 100 byla dána výzva „Jménem zákona opusťte důlní prostor“. Stejně tak má ze svědecké výpovědi zasahujícího policisty za prokázané, že obdobná výzva byla dána i skupině osob zachycených na záznamu označeném jako BOXER 200. Ve správním spise se však nenachází důkaz o tom, že taková výzva byla dána i skupině zachycené na záznamu označeném jako BOXER 400, případně dalším osobám, které se v těchto skupinách nenacházely. Vzhledem k tomu, že videozáznamy zachycují pouze část událostí a nebyly opatřeny údaji o čase pořízení, je nadto obtížné jednotlivé výzvy ze strany policie na nich zachycené časově identifikovat. Žalobci je třeba dát za pravdu, že z provedeného dokazování nevyplývá, že se osoba zajištěná a označená č. 24, později identifikovaná jako žalobce, skutečně nacházela mezi osobami zaznamenanými na záznamech označených jako BOXER 100, případně BOXER 200, vůči nimž výzva „Jménem zákona opusťte důlní prostor“ prokazatelně zazněla.

28. Žalobce je dle výroku rozhodnutí viněn z toho, že neuposlechl uvedenou výzvu v čase kolem 11:50 hodin. Správní orgán I. stupně ani žalovaný se na základě provedeného dokazování nezabývali tím, kde a kým měla být žalobci konkrétní výzva, za jejíž neuposlechnutí v uvedeném čase byl shledán vinným, dána. Pouze obecně konstatovali, že jelikož se žalobce v těžebním prostoru nacházel a byl zajištěn, musel neuposlechnout výzvy k opuštění důlního prostoru. Tímto způsobem však nelze vést úvahy vedoucí k závěru o vině žalobce. Soud dodává, pochybnosti o řádném zjištění skutkového stavu a prokázání neposlechnutí ve výroku rozhodnutí specifikované výzvy úřední osoby jsou podtrženy časovým údajem o omezení osobní svobody žalobce v 11:50 hodin, který v podstatě odpovídá času, kdy měl žalobce neuposlechnout předmětnou výzvu.
29. Zdejší soud chápe, že policie nemohla dávat výzvy zvláště každému aktivistovi. Užití amplionu je v daném případě logickým krokem k učinění hromadné výzvy směřující vůči všem přítomným osobám. Soud však nemá za prokázané, že danou výzvu skutečně všichni aktivisté slyšeli. V přezkoumávaném případě je zřejmé, že na videozáznamech označených jako BOXER 100 a BOXER 200 nebyli zachyceni všichni aktivisté, současně nebylo prokázáno, že by skupině osob zachycených na záznamu označeném jako BOXER 400 byla výzva k opuštění důlního prostoru adresována. Z žádného konkrétního důkazu nelze dovodit ani to, že prokazatelně učiněné výzvy „Jménem zákona opusťte důlní prostor“ slyšely všechny skupiny aktivistů, případně i jednotlivě v dolu pohybující se osoby. Správní orgány se nezabývaly tím, kde se v době učinění specifikované výzvy nacházel žalobce.
30. Pokud chtěl správní orgán I. stupně žalobce trestat za neuposlechnutí konkrétní výzvy dané jménem zákona k opuštění důlního prostoru, bylo jeho povinností prokázat, že se žalobce nacházel v jedné ze skupin, u nichž není pochyb o tom, že výzvu obdržela (např. pomocí porovnání GPS souřadnic místa zajištění a místa dání výzvy, včetně časových souvislostí) nebo prokázat, že totožnou výzvu, časem určenou, skutečně slyšeli všichni aktivisté přítomní v dolu. Správní orgán I. stupně však neprokázal ani jedno. Závěry o vině žalobce pak rozhodně nelze zakládat na tom, že se měl žalobce zajímat, z jakého důvodu se v prostoru dolu nachází policejní jednotky, případně z toho, že se obdobného přestupku dopustil v minulosti. K prokázání viny je nutné vytvořit v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu ucelený řetězec důkazů, který popisuje skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Ve zde přezkoumávaném případě se tak nestalo. Soud proto konstatuje, že spáchání přestupku spočívajícího v neuposlechnutí ve výroku rozhodnutí specifikované výzvy policie k opuštění důlního prostoru nebylo žalobci prokázáno.
31. K námitce nedostatku materiální stránky přestupku bylo nadbytečné se vyjadřovat, neboť soud dovodil, že nebylo prokázáno, že žalobce přestupek spáchal.

V. Závěr a náklady řízení

32. Vzhledem k tomu, že jednu z žalobních námitek shledal soud důvodnou, zrušil postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
33. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.

34. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
35. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč a odměnou právní zástupkyně za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu). Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení v celkové výši 9 800 Kč uhradil žalobci k rukám jeho právní zástupkyně v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 4. březen 2022

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně